

ἔστον κάμπο· τὸν ἐδάγκασε, λέγει, ἓνα φίδι, καὶ τὸ πόδι ἄρχισε νὰ σαπίζῃ. Ἐνῷ ὁ κακόμοιρος καταγίνετο νὰ δέσῃ τὰ κλημάτα ἔτ'α παλούκια, ἦλθε κρυφὰ τὸ φίδι καὶ τὸν ἐδάγκασε ἔτ'ο μεγάλο, τὸ δάκτυλο καὶ εὐθὺς κατόπι πῆγε καὶ κρύφθηκε μέσα ἔτην φωληὰ του· καὶ τώρα ὁ δυστυχὸς ὁ ἄνθρωπος κοιτάται ἐκεῖ καὶ ξεφωνίζει καὶ θὰ πεθάνῃ ἀπὸ τοὺς πόγους. Καὶ ἐνῷ ἀκόμη ἔλεγεν αὐτὰ εἰς τὸν πατέρα μου ὁ ξένος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, εἶδαμε νὰ φέρουν τὸν Μίδα· οἱ σύντροφοί του ἐπάνω ἔτ'ο στρωμά του, καθὼς ἦταν ξαπλωμένος· ὅλο τὸ σῶμά του ἦτο πρησμένο, μελανιασμένο καὶ κάπου κάπου γαλάζιο· θ' ἄρχισε βέβαια νὰ σαπίζῃ, καὶ δι' αὐτὸ μόλις ἔπαιρνε τὴν ἀναπνοή του. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἓνας ἀπὸ τοὺς ἐκεῖ παρευρεθέντας φίλους εἶδε τόσον λυπημένον τὸν πατέρα μου, τὸν εἶπε: „Μὴν ἀπελπίζεσαι· θὰ πάγω τώρα εὐθὺς καὶ θὰ Σε φέρω ἓνα Βαβυλωνίον, ἓνα Χαλδαῖον ἡγουν, καὶ εὐθὺς ἐκεῖνος θὰ Σοῦ γιάνῃ τὸν ἄνθρωπό Σου.“ Διὰ γὰρ μὴν τὰ πολυλογῶ, ἦλθεν ὁ Χαλδαῖος καὶ ἀμέσως ἰάτρευσε τὸν Μίδα· μας, καὶ αὐτὸ μόνον μὲ ἓνα ἐξορκισμόν, ὁ ὁποῖος τοῦ ἐβγάλε τὸ φαρμάκι ἀπὸ τὸ σῶμα, καὶ μὲ μίαν πέτρα, τὴν ὁποίαν εἶχε κόψει ἀπὸ τὸ μνημα μίᾳς κόρης, καὶ μ' αὐτὴν ἔδεσε τὸ ποδάρι τοῦ Μίδα. Ἴσως αὐτὸ δὲν εἶνε μεγάλο πρᾶγμα, ἀλλ' ἐγὼ μὲ τὰ μάτια μου εἶδα, ὅτι ὁ Μίδας τὸ στρώμα, ποῦ τὸν ἔφεραν μισοπεθαμένον, τὸ πῆρε ἔστους ὤμους τοῦ ὀλοζώντανος καὶ ἔφυγεν ἀπ' ἐκεῖ. Καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα γνωρίζω περὶ αὐτοῦ τοῦ Χαλδαίου, τὰ ὁποῖα εἶνε τῷ ὄντι ἀφύσικα. Ἐνα πρωτὶ ἦλθε πολὺ ἐνωρὶς

εἰς τὸ ὑποστατικόν μας· κι' ἐγύρισε ὅλον τὸν γύρον τοῦ μεγάλου χωραφιοῦ μας μὲ μίαν λαμπάδα τρεῖς φαράς, καὶ κατόπιν ἄρχισε νὰ διαβάζῃ φωναχτὰ τὰ ἄγνωστα ὀνόματα ἑπτὰ σοφῶν καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐδιώξεν ὅλα τὰ φίδια καὶ τὰ λοιπὰ ἐρπετὰ ἔξω ἀπὸ τὰ δικά μας τὰ μέρη, καὶ δὲν ἔμεινε κανένα. Εἶχαν ἔλθει μὲ τὴν δύναμιν τοῦ ἐξορκισμοῦ τοῦ ὅλα ὑποσθὰ του, ἓνα σωρὸ φίδια, ὀχιάς, ὄχεντραις, βατραχοὶ καὶ πολλὰ ἄλλα ζῴδια, καὶ ἀραδιάσθηκαν ἀντίκρυ του. Μόνον ἓνας δράκος δὲν ἦλθεν, ἴσως διότι ἦταν πολὺ ἡλικιωμένος καὶ δὲν ἔμπορῶσε νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν φωληὰ του, καὶ δὲν ὑπήκουσεν εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ μάγου. „Οἱ Σας δὲν εἶσθε ἐδῶ σωστοί!“ εἶπε τότε ὁ Χαλδαῖος, καὶ ἔκαμε νεῦμα εἰς ἓνα μικρὸ φιδάκι καὶ τὸ ἔστειλεν εἰς τὸν δράκο, καὶ ἐπὶ τέλους ἦλθε καὶ αὐτός· Ἀφοῦ λοιπὸν ὅλα μαζεύθηκαν ἐκεῖ ὑποσθὰ, τὰ ἐφύσησε διὰ μιᾶς ὁ Βαβυλωνίος, καὶ μὲ τὸ φύσημά του ἐκείνο ὅλα γενήκανε εὐθὺς στάχτη. Τοῦ λόγου Σου τώρα μπορεῖς νὰ φαντασθῇς, προσέθηκε τὸ ἐκ Πλαταιῶν ἀνθρωπάριον, „πῶς ἐκάμαμεν ἐμεῖς τότε τὰ μοῦτρά μας.“

„Μίαν ἀκόμη, μίαν ἀκόμη.“ ἀνεφώνησαν ὁμοῦ· ἡ Χαριτῶ καὶ ἡ Εὐτυχίς, ὅταν ἐφάνη ὅτι ἐτελείωσεν ὁ Φυλλίδας τὴν ἱστορίαν. „Μίαν ἀκόμη διηγῆσού“, προσέθηκε καὶ ὁ οἰκοδεσπότης, ὅστις ἡδύχαριστεῖτο βλέπων τὴν ἐντονὸν προσοχὴν, μεθ' ἧς αἱ γυναῖκες ἤκουον τὰς ἀλλοκότους ἐκείνας ἱστορίας.

(ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.)

(ἐπεται συνέχεια.)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ.

Πασίγνωστα τυγχάνουσι πλέον τὰ δύο δράματα τοῦ Κ^{ου} Κλέωνος Ραγκαβῆ ἡ Θεοδώρα καὶ ὁ Ἡράκλειος, ἅτινα ἐπεσπᾶσαντο κατὰ βαθμὸν πρωτοφανῇ τὴν προσοχὴν τῶν ἐν Εὐρώπῃ κριτικῶν· πλεῖστοι περισπούδαστοι περὶ αὐτῶν κρίσεις ἐδημοσιεύθησάν ἤδη ὑπὸ τε τοῦ ἡμετέρου καὶ τοῦ ξένου τύπου, μίαν δὲ τῶν ἀρίστων, ὀφειλομένην εἰς τὸν δεινὸν κάλαμον τοῦ Κ^{ου} Felix Vogt, μετέδωκε τοῖς ἀναγνώσταις αὐτοῖς καὶ ἡ ΚΛΕΙΩ ὑπὸ τὸν τίτλον Αἱ δύο Θεοδῶραι. Καὶ ὅμως, καίτοι ἱκανὸς ἦδη παρήλθε χρόνος ἀπὸ τῆς πρώτης ἐμφανίσεως τῶν δύο τούτων ἐγκαλλωπισμάτων τῆς ἡμετέρας φιλολογίας, οὐδόλως εἰσέτι ἐκόπασεν ὁ περὶ αὐτῶν λόγος, τὸ δὲ κράτιστον τῶν ἐν Γερμανίᾳ περιοδικῶν Magazin für die Litteratur des In- und Auslandes δύο καὶ αὐθις δημοσιεύει εἰς ἄκρον ἐνδιαφερούσας μελέτας, τὴν μὲν τοῦ πολλοῦ August Boltz περὶ ἀμφοτέρων τῶν προκειμένων ἔργων, τὴν δὲ τοῦ περιβλέπτου O. A. Ellissen περὶ μόνον τοῦ Ἡρακλείου. Εἰς τοὺς φίλους τῆς ΚΛΕΙΟΥΣ χαρίζομενοι, οἵτινες βεβαίως ἀγάλλονται ὁρῶντες τὰ προϊόντα τοῦ ἡμετέρου Παρνασσοῦ οὕτως ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ ἐκτιμώμενα, μεταφέροντες ὡς καὶ τὰς δύο ταύτας μελέτας, αἱ περικυκλοῦσιν ἐμβρίθια καὶ βαθυτῆς κρίσεως ἀληθῶς ἐπάξιαι τῶν περιπτώσεων συντακτῶν.

Καὶ ὁ μὲν Κ^{ος} Boltz λέγει τὰ ἐξῆς*): Καινοφανῇ ὁλῶς καὶ ἀσυνήθῃ κατὰ τε τὴν ὕλην καὶ ὑπὸ τὴν ἐπόψιν τῆς γλώσσης, προσάγει ὑμῖν καὶ αὐθις ἐν τῇ δραματολογίᾳ ὁ γνωστὸς Κ^{ος} Κλέων Ραγκαβῆς. Ὅτε κατὰ τὸ 1883 ἐδημοσίευσεν οὗτος ἐν Λειψίᾳ τὸν Καθ' Ὁμηρον οἰκιακὸν βίον

σύμψας ὁ Ἑλληνικὸς τύπος ἀνευφήμησε τὸν εὐφραδῆ συγγραφέα καὶ δεξιὸν ζωγράφον τῶν ἐπιχαρίτων ἐκείνων ὁμηρικῶν εἰκόνων. Καὶ τὸ ἡμέτερον δὲ περιοδικὸν κατεχώρισε βραχεῖαν κρίσιν περὶ τοῦ ἀρίστου βιβλίου. Ἀλλὰ μετὰ τὴν πρώτην ταύτην ἐπιτυχίαν ὁ Κ^{ος} Ραγκαβῆς ἐστράφη καὶ αὐθις πρὸς τὸ ἱστορικόν, καὶ δὴ πρὸς τὸ Βυζαντινὸν δράμα. Λέγομεν καὶ αὐθις καθόσον κατὰ τὸ 1877 εἶχεν ἤδη δημοσιεύσει Ἰουλιανὸν τὸν Παραβάτην, βυζαντινὴν μεγαλογραφίαν ἐκ τῆς 4^{ης} ἑκατονταετηρίδος, ἥτις ὅμως τοσοῦτον ἐξήγειρεν ἐπίπλαστον θόρυβον ὥς ἐκ τῆς φιλοσοφικῆς τοῦ θέματος ἀναπτύξεως, ὥστε προεκάλεσε θρησκευτικὴν καταδίωξιν τοῦ ὑποτιθεμένου καρποῦ τοῦ ἀμαρτήματος ἥτις δυστυχῶς ἐπῆνεγκεν ὀλοσχερῇ σχεδὸν ἐξαφάνισιν τοῦ ωραίου ἐκείνου ἔργου. Ἐν τούτοις, ὅπωςδῆποτε καὶ ἂν ἔχωσι τὰ περὶ τούτου, τὰ ἐπακολουθήσαντα τὸν Παραβάτην δύο νεώτερα δημοσιεύματα, ἡ Θεοδώρα, ποίημα δραματικὸν εἰς μέρη Ε'. 1884 καὶ Ἡράκλειος, δράμα εἰς μέρη Ε'. 1885, εἰσὶν ἀληθῆ ἀριστουργήματα ἐξεληθόντα τῶν καταστημάτων τοῦ Δρουγουλίνου, ὑπὸ πολλῶν εἰκόνων ἐξωραϊζόμενα καὶ ὑπὸ πολυτίμων ἱστορικῶν σημειώσεων διαλευκαινόμενα, καθ' ὅσον προτίθενται τὴν ζωηρὰν ἀναπαράστασιν τῶν προεξαρχόντων γεγονότων τῆς ΣΤ' καὶ τῆς Ζ' ἑκατονταετηρίδος.

Καὶ πράγματι δυσχερῶς φαντάζεται τις δύο ἐπιτυχεστέρας ἀντλήσεις ἐν τῇ τοσοῦτον πλουσίᾳ εἰς δραματικὴν ὕλην Βυζαντινῇ ἱστορίᾳ. Ἀλλὰ καὶ οἷος ὁ θησαυρὸς, ὅστις ὑπέκειτο τῷ ποιητῇ πρὸς ἐκμετάλλευσιν! Οἷόν πλῆθος σφοδρῶν παθῶν, πολιτικῶν καὶ θρησκευτικῶν ἐρίδων καὶ ἀντιθέσεων, ἀκάμπτων ἀφ' ἐνὸς καὶ πολυποικίλων ἀφ' ἑτέρου χαρακτῆρων, οἷα συνέχεια παγκοσμίῳ ἀναστατώσεων, οἷα

*) Zur neuesten hellenischen Litteratur. Magazin Nr. 17, 1887.

O. JAKOBIDES
1886

Η ΠΡΩΤΗ ΔΟΚΙΜΗ.

Εἰκὼν τοῦ Ἑλλήνος καλλιτέχνη Γεωργίου Ἰακωβίδου.

τύρβη συγκρουομένων ἐθνικοτήτων, πολυχρώμων τὴν περιβολὴν καὶ παραδόξων τὰ ἥδη, οἷα συνέχεια ἐκπληκτικῶν καὶ εἰς ἄκρον σαγηνευουσῶν σκηνῶν παντὸς εἶδους! Ἀλλ' ὁ συγγραφεὺς ἵν' ἐφάμιλλος τῆς ὕλης, καὶ ἀφ' ἐνὸς μὲν βαθύς, ὡς ὀλίγοι, γνώστης τῆς βυζαντινῆς ἱστορίας, ἀφ' ἑτέρου δὲ χειριστὴς θαυμάσιος τῆς καλλίστης τῶν γλωσσῶν, συνέγραψε μεγαλογραφίας ἀληθῶς πιστοτάτας καὶ θελκτικὰς τῶν ἐποχῶν ἐκείνων, καίτοι παρεσύρθη ἴσως ἐνίοτε εἰς υπερβολικὰς λεπτομερείας. Τούτου δ' ἔνεκεν σημειοῦνται ἐν τέλει τῶν δραμάτων τὰ διὰ τὴν σκηνικὴν παράστασιν παραλειπτέα χωρία.

Ἐν τῇ *Θεοδώρᾳ*, ἣτις ἐδημοσιεύθη πρὸ τοῦ ὁμωνύμου καὶ περιφρυνήτου δράματος τοῦ Σαρδοῦ, ἀντανεκλᾷ ὁ ποιητὴς μετ' ἀμιμῆτου τέχνης τὰ γεγονότα τῆς περικλεοῦς τοῦ Ἰουστινιανοῦ βασιλείας, ἀλλὰ περιβάλλει τὴν ἡρώϊδα αὐτοῦ δι' αἰγλῆς, ἣτις φαίνεται ἱστορικῶς ἀμφίβολος, καίτοι ἀναμφηρίστως πρέχει αὐτῇ γοητεῖαν, ἣτις παρασύρει πλεόν καὶ αὐτοὺς τοὺς δυσμενέστερόν διακειμένους. Αὐτὸς ὁ Κ^{ος} Σαρδοῦ, ὡς ἐκ Νικαίας ἔγραψεν εἰς τὸν συγγραφέα τῇ 28. Φεβρουαρίου 1885, καίτοι πολυάσχολος, ἀφιέρωσε τῇ βοήθειᾳ τοῦ λεξικοῦ ἓνα ὁλόκληρον μῆνα εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ δράματος, καὶ προθύμως ἀνομολογεῖ τὴν τε τέρψιν καὶ τὴν ὠφέλειαν, ἣν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως ταύτης ἤρυσθη. Ἀληθῶς δὲ τίς ἀμφιβάλλει ὅτι ἂν ἔγραφε καὶ ὁ Ἑλλὴν δραματογράφος εἰς τὴν γλώσσαν τοῦ Γαλάτου, τὸ ἔργον αὐτοῦ ἤθελε διατρέξει τὴν οἰκουμένην ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον· ἀλλ' ἔγραψεν εἰς τὴν γλώσσαν τοῦ Ξενοφῶντος καὶ οὕτως ἀπέμεινε θνησιγενὲς εἰς χεῖρας ὀλίγων Ἑλληνιστῶν.

Ὅμοια ὑπῆρξε κατ' ἀνάγκην καὶ ἡ τύχη τοῦ *Ηρακλείου*, καίτοι κοσμεῖται ὑπὸ τῶν αὐτῶν πλεονεκτημάτων, καίτοι συνοδεύεται ἡ τῶν γεγονότων ἐκτύλιξις διὰ κραταιᾶς χρησιμοποίησεως πάντων τῶν σκηνικῶν μέσων. Τὸ καλλιτεχνικὸν τοῦ συγγραφέως τάλαντον, καὶ ἡ παραστατικὴ δύναμις, ἣτις ἐπεκτείνεται μέχρι τῆς ἐν ἄκρᾳ καλαισθησίᾳ διαπλάσεως καὶ αὐτῶν τῶν ἐλαχίστων, ὑποστηρίζονται προσέτι καὶ

ὑπὸ δυσσευρέτου περὶ τὴν χρῆσιν τῆς καθαρευούσης γλώσσης δεινότητος. Τὸ ὕφος αὐτοῦ, προσπελάζον εἰς τὴν ἀρχαίαν μορφήν ὅσον ἐπιτρέπει τοῦτο ἡ ἀνάγκη τῆς ὑπὸ πάντων τῶν μεταγενεστέρων καταλήψεως, ἐκτυλίσσεται, τῇ ἐξαιρέσει ἀπαραιτήτων τινῶν νεωτέρων τύπων, μετ' εὐγενείας, ἐλευθερίας καὶ ἀριστοκρατικῆς, οὕτως εἰπεῖν, εὐπρεπείας, ἣτις ἐκπλήσσει συνάμα καὶ καταθέλγει. Βεβαίως τὸ τοιοῦτον ὕφος οὐδὲ ὡς ἀποτείνεται εἰς τοὺς εὐρυτέρους κύκλους, καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ περὶ τὴν γλωσσολογίαν προεξάρχοντες διχάζονται ὡς πρὸς τὸ ζήτημα ἐὰν ὑπάρχῃ ἐλπίς περὶ τῆς σὺν τῷ χρόνῳ γενικέσεως αὐτοῦ. Ἀλλ' ἡμᾶς τὰς Γερμανοὺς ἀμείβει ἡ ἀνάγνωσις τῶν δραμάτων τούτων δι' ἀκόπου καὶ εἰς ἄκρον ἡδονικῆς ἐντροπύσεως. Καθόσον ἀφορᾷ τὰ ἐπίλοιπα παραπέμπομεν εἰς τὰ προλεγόμενα τοῦ συγγραφέως, φρονούμεν δὲ ὅτι ἡ παρατιθεμένη μετάφρασις ἐνὸς ἐπεισοδίου ἐκ τῆς *Θεοδώρας*, θέλει χρησιμεύσει ὡς πλήρης ἀπόδειξις πάντων τῶν ἀνωτέρω ῥηθέντων. (Ἐπεται ὠραία ἔμμετρος μετάφρασις ὁλοκλήρου τοῦ ἐπεισοδίου τῆς *Ψυχῆς* καὶ τοῦ *Ἑρωτος* ἐκ τῆς Β'. πράξεως τῆς *Θεοδώρας*.)

Καὶ ταῦτα μὲν ὁ Κ^{ος} Boltz, ὁ δὲ Κ^{ος} Ellissen γράφει: Ὁ Κ^{ος} Ἀλέξανδρος Ῥαγκαβῆς, γνωστότατος ἐν μὲν τοῖς διπλωματικοῖς τῆς Γερμανίας κύκλοις καθ' ὃ διατελέσας ἐπὶ μακρὰ ἔτη Πρεσβευτὴς ἐν Βερολίνῳ, ἐν δὲ ταῖς χορείαις τῶν σοφῶν καθ' ὃ ἐκδοὺς τὴν περίπυστον συλλογὴν τῶν Ἑλληνικῶν ἀρχαιοτήτων, καὶ τέλος ἐν τοῖς μουσολήπτοις τῶν φιλολόγων κύκλοις ὡς χαριέστατος ποιητὴς καὶ πεζογράφος, ἐπεχείρησε τὴν συγγραφὴν σειρᾶς δραμάτων, ζωηρῶς ἀναπαριστώντων τὰς κυριώτερας ἐποχὰς τοῦ ἐθνικοῦ βίου. Καὶ πράγματι οἱ μὲν *Τριάκοντα*, ἐκδοθέντες καὶ Γερμανιστὶ κατὰ τὸ 1882, ἀντανεκλῶσιν ἐν τῇ σειρᾷ ταύτῃ τὴν κλασικὴν ἀρχαιότητα, ὁ δὲ *Λοῖκας*, οὗ ἐξεδόθη Γερμανικῇ μετάφρασις κατὰ τὸ 1880, τοὺς μεσαιωνικοὺς χρόνους, καθόσον ἡ δρᾶσις αὐτοῦ ἐλήφθη ἐκ τῶν γεγονότων τῆς τετάρτης σταυροφορίας, ἐπισυμβάσης κατὰ τὸ ἔτος 1204.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ.

Ἡ κατάργησις τῆς φουστανέλλας. — Μονομαχίαι καὶ προτίμησις πιστολίου. — Οἱ φοιτηταὶ καὶ ἡ ἀπειλὴ τῆς Πρυτανείας. — Φοιτητικὸν ἀνέκδοτον καὶ Φίλιππος Ἰωάννου. — Ἀθήναι καὶ Λεῖψια. — Ὁ Διάδοχος φοιτητής. — Ἀναμνήσεις.

15. Οκτωβρίου.

Καθησυχάσαμεν ὀλίγον!

Εἶχεν ἀποφασισθῇ ἡ κατάργησις τῆς εὐζωνικῆς στολῆς· ἡ φουστανέλλα, ἡ τόσον ὑπερηφάνως κυματίζουσα ἐπὶ τῶν κυπαρισσίνων σωμάτων, τὸ αἱματόχρουν φέσιον, τὸ τόσον παληκαρίσια ἐπτυγμένον ὑπεράνω τῶν ἡλιοκαῶν μορφῶν τῶν ὀρεινῶν Ἀκαρνανῶν. ἐξηλείφοντο ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Οἱ εὐζωνοὶ τοῦ λοιποῦ θὰ ἐφόρουν σκουφον, στενὴν καὶ βραχεῖαν μέχρι γονάτων περισκελίδαν· ἀντὶ δὲ τῆς κάπας, τῆς λεβέντικης κάπας, τῆς ἐνθυμιζούσης Ὀλυμπον καὶ κλεφτουργιά, τῆς ἀποπνεούσης εὐωδίαν πτενῶν καὶ ἄρωμα περίτιδος, θὰ ἐφόρουν τὸν χυδαῖον, τὸν γελοῖον *ντουλαμάν*!

Καὶ ὅλα αὐτὰ διὰ λόγους οἰκονομίας! Ἡ Ἀριθμητικὴ θὰ ἐξέσχίζε τὴν Ἱστορίαν. Φεῖ! ἤρχισαμεν νὰ βλέπωμεν ὅτι τὰ ἰδανικά μας στοιχίζουσιν πολὺ καὶ ὡς πρακτικοὶ ἄνθρωποι τὰ ἐγκαταλείπομεν. Ἡ φουστανέλλα ἐν τῷ ἑλληνικῷ στρατῷ ἦτο οἶονεὶ ὑπόσχεσις συνεχίσεως τῶν ἄλλοτε μεγα-

λουργημάτων. Τώρα ὅτε ἄλλοι ὡς κυρίως ἐθνικὸν στρατιωτικὸν σῶμα θὰ προβάλλωσιν οἱ μὲν τοὺς ζουάβους, οἱ δὲ τοὺς βερσαλιέρους, οἱ δὲ τοὺς σχεδὸν φουστανελλοφόροῦντας highlanders, οἱ δὲ τοὺς κοζάκους, οἱ δὲ τοὺς δραγόνους ἢ οὐλάνους, ἡμεῖς θὰ δεκνύομεν μορμολυκεία τινα, κατάλληλα νὰ στήνωνται ἐντὸς τῶν ἀγρῶν ὡς φόβητρα τῶν πτηνῶν.

Πρὸ τίνος ἡ πληγὴ ἀνεξέσθη, διότι οἱ χορηγηταὶ τῶν εὐζωνικῶν ταγμάτων διετάχθησαν νὰ μὴ παρέχωσι πλέον εἰς τὰς ἀποθήκας τοῦ ἱματισμοῦ εὐζωνικὰς στολάς.

— Ἐσήμανεν ἡ νεκρώσιμος στιγμὴ τῆς φουστανέλλας! εἵπομεν.

Ἀλλὰ χθὲς ἀνεθαρρήσαμεν αἰφνης· ἐπ' ὀνόματι βάρπτου τινὸς κατεκυρώθη ἡ κατασκευὴ πεντακοσίων εὐζωνικῶν στολῶν. Πόσῃν σημασίᾳ ἔχουσιν ἐνίοτε τὰ κοινότερα τῶν πραγμάτων! Τί πεζότερον ἐκδέσεως εἰς μειοδοσίαν; καὶ ὅμως συνέκίνησε μέχρι μυχίων τόσας καρδίας.

* * *